

Arrest

nr. 236 647 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 wordt Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar broers en/of haar echtgenoot, of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

3.2.1 Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de gedane vaststellingen.

3.2.2. Vooreerst is verzoekster het niet eens met de motivering in de bestreden beslissing dat zij geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat er haar derhalve geen specifieke steunmaatregelen werden verleend. Zij licht toe dat zij immers tijdens het gehoor duidelijk heeft gemaakt dat zij psychologische begeleiding volgde zowel in Albanië, Griekenland als in België omwille van een depressie en zij tevens medicijnen neemt voor deze depressie.

Verzoekster kan in haar betoog niet worden gevolgd. In de vragenlijst “bijzondere procedure noden” van 3 juni 2019 (adm. doss., stuk 14) leest de Raad dat verzoekster op de vraag “Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?” duidelijk “neen” antwoordde.

Niettegenstaande inderdaad uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster aangaf reeds lange tijd onder psychologische begeleiding te staan en zij tevens medicatie neemt ter behandeling van haar depressie, blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Ook in haar verzoekschrift geeft zij aan dat zij grondige en gelijklopende verklaringen kon geven tijdens haar persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, p. 7). De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst er op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan specifieke steunmaatregelen. Ook uit de door verzoekster neergelegde medische attesten blijkt niet dat haar problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekster kan voldoen aan haar verplichtingen.

3.2.3. In casu worden de door verzoekster aangehaalde problemen met haar broers en echtgenoot niet in vraag gesteld door de commissaris-generaal.

De Raad wijst er echter op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoekster wijst erop dat zij reeds sinds 2007 in Griekenland verbleef en hekelt dat het CGVS geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de daadwerkelijke bescherming die door de Griekse autoriteiten geboden werd. Dient evenwel op te worden gewezen dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoeker, in casu Albanië. Verzoekster verweer is dan ook niet dienstig.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de analyse in de bestreden beslissing met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië, niet langer actueel of correct zou zijn.

3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten.

Wel hekelt verzoekster dat de commissaris-generaal niet gewacht heeft met het nemen van een beslissing in haar verzoek om internationale bescherming; zij benadrukt dat zij in haar mail van 5 juli 2019 te kennen had gegeven dat zij nog zo snel mogelijk documenten ging bezorgen van de medische opvolging van haar kanker en bijkomende informatie aangaande haar echtscheidingsprocedure. Uit de bestreden beslissing en de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal alle documenten die verzoekster in de loop van de procedure heeft neergelegd, heeft besproken. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is de commissaris-generaal er geenszins toe gehouden of verplicht te wachten op bijkomende informatie.

Bovendien wordt verzoeksters problemen met haar broers evenals haar medische problemen en de verslavingsproblematiek van haar broer, zoals tevens blijkt uit de bij het verzoekschrift en de aanvullende nota's neergelegde documenten, niet betwist. Deze documenten spreken zich echter niet uit over verzoeksters beschermingsmogelijkheden in Albanië. Hetzelfde dient gezegd te worden wat betreft het antwoord van verzoeksters echtscheidingsadvocaat gevoegd bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat de echtscheiding momenteel hangende is bij de rechtbank te Brussel.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing nog het volgende:

“Met betrekking tot uw verklaringen nergens naartoe te kunnen omdat uw ouders er niet meer zijn en omdat u een slechte relatie heeft met uw broers en dat u geen enkele steun krijgt in Albanië (CGVS, p. 19), dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden de nodige zelfredzaamheid aan de dag heeft gelegd om ook in Albanië in uw basisbehoeften en die van uw kinderen te kunnen voorzien. In Albanië volgde u vier jaar lang een lerarenopleiding en in Griekenland volgde u twee jaar lang een opleiding om kapster te worden (CGVS, p. 7). In Griekenland had u verschillende jobs tegelijkertijd, in de keuken in een pizzeria, als thuisverzorgster en als schoonmaakster. In België zocht u naar werk in cafés, restaurants en kapsalons en werd u een job toegezegd in een bedrijf dat producten met aloë vera verkoopt indien u uw verblijf wettelijk in orde brengt (CGVS, p. 8). U meent misschien een woning te kunnen huren of kopen in Albanië, gezien u werkt en niet op iemand anders zit te wachten (CGVS, p. 32). Dat het moeilijk zou zijn om werk te vinden in Albanië gezien de hoge werkloosheid (CGVS, p. 32) is louter van louter socio-economische aard en ressorteert niet onder de Vluchtelingenconventie. Bovendien heeft u in de voorafgaande overeenkomst voor jullie echtscheiding in onderling overleg afgesproken met uw echtgenoot dat hij, van zodra de echtscheidingsprocedure is afgerond, 500 euro alimentatie per maand aan u zou betalen (CGVS, p. 22). Hoewel deze overeenkomst nog niet officieel is, zijn er geen aanwijzingen dat uw echtgenoot zich hier niet aan zou houden, gezien hij tot nog toe steeds alle kosten betaald heeft, zoals de kosten voor het huis en andere facturen, kleren voor uw kinderen wanneer nodig en extra voedsel bovenop wat u kreeg van het OCMW (CGVS, p. 22). Bovendien beschikt u over een netwerk van familieleden en kennissen in Albanië. Zo bent u nog steeds in contact met uw zus en enkele neven en nichten, die u steunden toen uw broers ziek waren (CGVS, p. 5) en heeft u een oom in Tirana, die u genegen is zoals blijkt uit uw verklaringen dat hij u toen u jong was twee jaar lang naar een psycholoog in Tirana stuurde en hiervoor mogelijks betaalde toen het niet goed ging met u (CGVS, p. 10-12). Dat uw zus u genegen is blijkt uit uw verklaringen dat zij de enige is die medelijden heeft met u met betrekking tot uw echtscheiding (CGVS, p. 31) en u bij haar logeerde toen u drie à vier jaar geleden naar Albanië ging voor enkele documenten uit het ziekenhuis alsook telkens u uit Griekenland op bezoek kwam in Albanië (CGVS, p. 17). Uit niets blijkt voorts dat u geen beroep zou kunnen doen op eventuele sociale steun bij een terugkeer naar Albanië. Zo ontvangen uw zus en haar echtgenoot momenteel een uitkering van de staat (CGVS, p. 5).” Verzoekster laat deze pertinente vaststellingen echter volledig ongemoeid.

3.2.5. Waar verzoekster opwerpt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van haar kinderen, wijst de Raad erop dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: “Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat in hoofde van verzoeksters kinderen evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in aanmerking kan worden genomen:

“Met betrekking tot uw verklaringen dat u zich qua gezondheidszorg veiliger voelt in België dan in Albanië (CGVS, p. 19), dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen alsook die van uw kinderen – uw chronische depressie (CGVS, p. 10, 12; zie stuk 4), de bottenvervorming van uw kinderen en de psychologische problemen van uw zoon (CGVS, p. 13; stuk 5), en de geplande amputatie van uw borsten en baarmoeder (CGVS, p. 31) – geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en uw kinderen in het verleden toegang hadden tot de gezondheidszorg in Albanië. Zo ging u met uw zoon langs bij de dokter en de orthopedist in Albanië (CGVS, p. 12) en ging u toen u in Albanië woonde wel eens naar de dokter of het ziekenhuis (CGVS, p. 31), werd u meer dan twee jaar lang begeleid door een psycholoog in Tirana (CGVS, p. 10) en werd u gered in het ziekenhuis toen u een poging tot zelfdoding ondernam in Albanië

(CGVS, p. 20). U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Met betrekking tot de opmerking van uw advocaat over het recht van uw kinderen op contact met beide ouders (CGVS, p. 34) dient opgemerkt te worden dat een terugkeer naar Albanië uw kinderen niet belet om hun vader in België te bezoeken of om bezoek te krijgen van hun vader in Albanië.

Met betrekking tot uw vrees in hoofde van uw kinderen dat uw broers hen misschien iets zouden aandoen omdat uw broers kwaad zijn op u, dient vastgesteld te worden dat deze vrees louter hypothetisch is daar u, zelfs na aandringen, geen concrete elementen aanhaalt die erop wijzen dat uw broers het op uw kinderen gemunt hebben. U verklaart hierover louter dat u weet dat uw broers alles kunnen doen omdat u hen gezien heeft wanneer ze zichzelf niet in de hand hebben (CGVS, p. 34). Ook blijkt niet, zoals eerder aangetoond, dat u niet op bescherming zou kunnen rekenen van de Albanese autoriteiten inzake uw conflict met uw broers."

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij ter weerlegging van voorgaande motieven. Dat haar kinderen geen enkele band hebben met Albanië, betreffen louter problemen van interpersoonlijke aard en vallen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 22 mei 2020 verzet verzoekende partij zich tegen de behandeling van de procedure op grond van een loutere schriftelijke procedure zonder de mogelijkheid om te worden verhoord. Zij is van mening dat de procedure voorzien in voormeld machtenbesluit de artikelen 3, 6.1 en 13 van het EVRM, artikel 47 van de Handvest van de grondrechten van de Europese unie evenals artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet schendt. Verzoekende partij argumenteert dat de enige waarborg tegen een bovenmatige schending van de rechten van verdediging, op het gegeven rust dat een zitting moet worden voorzien op eenvoudige aanvraag van één van de partijen. Voormeld Koninklijk Besluit trekt luidens verzoekende partij deze mogelijkheid in. Zij vervolgt dat de intrekking van deze mogelijkheid een ongerechtvaardigde verhouding creëert tussen de dossiers in volle rechtsmacht behandeld in het kader van de versnelde procedure en de dossiers die eraan ontsnappen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat hun recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Verder kan niet worden ingezien noch wordt dit door verzoekende partij aangetoond op welke wijze het recht op gelijke behandeling geschonden wordt. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet,

sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* niet het geval. Vooreerst, alle partijen die voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd hebben om gehoord te worden, waaronder ook verzoekende partij, werden uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van voormeld bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. Dat de rechter in toepassing van de procedure voorzien in voormeld machtenbesluit in de dossiers in volle rechtsmacht behandeld in het kader van de versnelde procedure, de mogelijkheid heeft alsnog een zitting te organiseren, doet niet af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

Klaarblijkelijk ligt geen schending voor van de artikelen 3, 6.1 en 13 van het EVRM, artikel 47 van de Handvest van de grondrechten van de Europese unie evenals artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

3.2. Verder volhardt verzoekende partij in haar vluchtrelaas en herneemt zij bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. Zo benadrukt zij dat zij een alleenstaande moeder is met twee kinderen en dat een echtscheidingsprocedure en een procedure inzake de huisvesting van de kinderen bij de familierechtbank van Dinant wordt ingeleid. Tevens wijst zij onder verwijzing naar het bijgevoegd medisch attest van 5 februari 2020 er nogmaals op dat zij psychische stoornissen kent en dat haar kinderen gezondheidsproblemen kennen. Verzoekende partij houdt voor dat de gezondheidszorgen in Albanië moeilijk toegankelijk zijn.

Voorts herhaalt verzoekende partij dat zij het slachtoffer geweest is van huiselijk geweld en dat zij door haar verzoek tot echtscheiding door haar familie verworpen werd. Zij stelt “*bijzonder hulpeloos*” te zijn.

Zij voert de schending aan van “*artikel 3 van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, artikel 24 van het Handvest betreffende de rechten van het kind, artikel 22 van de Grondwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorg- en zorgvuldigheid, artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juni 1951, en artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980.*”

Verzoekende partij herneemt tot slot dat in het kader van haar asielpprocedure geen bijzondere steunmaatregelen zijn getroffen terwijl zij ernstige psychische problemen kent. Zij vult haar argumentatie aan door te verwijzen naar arrest nr. 214 532 van 20 december 2018 van deze Raad waarbij een beslissing van het CGVS nietig werd verklaard omdat er geen enkele bijzondere steunmaatregel concreet werd genomen.

De Raad wijst er op dat verzoekende partij met het hernemen van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift en deze vervolgens aan te dikken door nieuwe schendingen aan te voeren en te verwijzen naar rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Dient overigens hernomen dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. De in de pleitnota van 22 mei 2020 nieuw aangevoerde schendingen zijn is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

Het bij de pleitnota gevoegde medisch rapport van 5 februari 2020 vermag de eerder gedane beoordeling van de Raad omtrent de medische problematiek van verzoekende partij niet in een ander daglicht te plaatsen. Dit nieuw attest bevestigt nog maar eens de psychische problemen van verzoekende partij, dat zij psychologische begeleiding krijgt, en zij medicatie krijgt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij haar ervan zouden weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Gelet hierop evenals op de desbetreffende in de voormelde beschikking gedane overwegingen, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden blijken en er mag worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen. Het door verzoekende partij aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft een individuele geval en heeft geen precedentwaarde. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Verder is *in casu* is gebleken dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Albanië voor wat betreft haar psychische problemen alsook de gezondheidsproblemen van haar kinderen, ontoereikend of onbestaande zal zijn om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing duidt dienaangaande het volgende aan: *“Met betrekking tot uw verklaringen dat u zich qua gezondheidszorg veiliger voelt in België dan in Albanië (CGVS, p. 19), dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen alsook die van uw kinderen – uw chronische depressie (CGVS, p. 10, 12; zie stuk 4), de bottenvervorming van uw kinderen en de psychologische problemen van uw zoon (CGVS, p. 13; stuk 5), en de geplande amputatie van uw borsten en baarmoeder (CGVS, p. 31) – geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en uw kinderen in het verleden toegang hadden tot de gezondheidszorg in Albanië. Zo ging u met uw zoon langs bij de dokter en de orthopedist in Albanië (CGVS, p. 12) en ging u toen u in Albanië woonde wel eens naar de dokter of het ziekenhuis (CGVS, p. 31), werd u meer dan twee jaar lang begeleid door een psycholoog in Tirana (CGVS, p. 10) en werd u gered in het ziekenhuis toen u een poging tot zelfdoding ondernam in Albanië (CGVS, p. 20). U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”*

Het nieuw bijgebracht medisch attest van 5 februari 2020 ter bevestiging van de psychische en medische problemen van verzoekende partij en haar kinderen, vermag hier geen ander licht op te werpen.

Tot slot legt verzoekende partij blijkens de inventaris van de pleitnota nog een kopie neer van “*vaders identiteitskaart*”. Verzoekende partij verschaft in de pleitnota echter niet de minste uitleg waarom zij dit document heden bijbrengt noch is het de Raad duidelijk op welke manier dit document haar verzoek om internationale bescherming ondersteunt. Het is niet aan de Raad om het verweer van verzoekende partij hieruit de distilleren.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS